

køre videre med ratifikationsprocessen på baggrund af den traktat, vi kender – hverken mere eller mindre. Vi skal vide, hvad vi stemmer om. Og jeg vil gerne sige, at det synspunkt naturligvis gælder, uanset om det bliver et ja eller et nej i Holland i morgen.

Jeg kan så i øvrigt oplyse, at jeg naturligvis forud for EU-topmødet vil forsøge at kortlægge situationen og drøfte med partnerne i EU, hvordan vi griber forløbet an. Jeg havde i går en telefonsamtale med kommissionsformand Barroso og skal i næste uge til Luxembourg og mødes med den luxembourgske formand for Det Europæiske Råd, premierminister Juncker, og jeg skal senere på ugen til samtaler i London med premierminister Tony Blair.

Første næstformand (Svend Auken):

Indtil dette øjeblik er der til statsministeren anmeldt 9 spørgsmål:

1. Morten Messerschmidt
2. Frank Aaen
3. Rune Lund
4. Jørgen Arbo-Bæhr
5. Pernille Blach Hansen
6. Steen Gade
7. Søren Espersen
8. Martin Henriksen
9. Holger K. Nielsen.

Ønsker flere at tilmelde sig? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så vil de pågældende få ordet i den rækkefølge, der er nævnt.

Da der er så mange, der har meldt sig, beder jeg om, at man tager hensyn til det under afviklingen. Vi kan godt gå lidt ud over den ene time, men af hensyn til Folketingets almindelige arbejdspress, kan det ikke være meget, vi går ud over den ene time.

Første spørger er hr. Morten Messerschmidt.

Spm. nr. US 65

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg vil godt starte med at takke statsministeren for den redegørelse, han her er kommet med, om, hvordan statsministeren ser på situationen i Europa. Det er selvfølgelig meget interessant, men hvis man ser sådan helt juridisk på det, vil det måske også være relevant at se på, hvordan situationen er i traktaten, der gælder i dag. Der står det jo meget klart, at det altså forudsætter enighed landene imellem at ændre på noget.

Nu har franskmændene jo altså meget klart sagt, at de ikke er enige i, at der skal ændres noget – i hvert fald ikke i den retning, som EU's elite gerne vil have det. De vil måske snarere have det i den anden retning.

Derfor har jeg meget svært ved at forstå, at man på den ene side kan gøre sig til fronttaler for, at man vil respektere Frankrig, man vil respektere traktaten osv., samtidig med at man på den anden side siger, at nu må franskmændene sætte sig ned og analysere, hvad de egentlig mener, og hvad det egentlig var, de stemte om og sådan nogle ting.

Ville det rigtige i denne her sammenhæng ikke være at aflyse folkeafstemningen den 27. september som en konsekvens af, at forfatningen for Europa ikke bliver til noget?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der er to ting at sige til det. For det første: Det er klart, at en ny EU-traktat kun kan træde i kraft, såfremt samtlige 25 lande til sin tid skriver under på den. Det er fuldstændig klart, der er ikke noget nyt i det, sådan har det altid været, og sådan er det også nu.

Det andet, jeg vil sige, er, at det er meget mærkeligt for mig at høre hr. Morten Messerschmidt give udtryk for, at det er Frankrig, der skal bestemme, hvad vi skal mene i Danmark. Jeg kan slet ikke forstå det synspunkt.

Det er selvfølgelig klart, at hvis der til sin tid er et antal lande eller bare ét land, som ikke kan og ikke vil skrive under på traktaten, så kan den ikke træde i kraft. Men jeg synes da, det er fair i en demokratisk proces, at alle får lov at sige, hvad de mener, og der skal da ikke være forskel på store og små lande. Jeg kan ikke forstå, at hr. Morten Messerschmidt giver udtryk for, at bare et stort land som Frankrig har stemt nej, så skal vi andre pludselig rette ind efter det.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg har den opfattelse, at hvis det havde været et lille land som Danmark, der havde sagt nej, så måtte processen også gå i stå, for det forudsætter altså nu engang enighed landene imellem.

Jeg har meget svært ved at forstå, hvordan det kan være, at man lige pludselig, fordi man har fået et udfald, som statsministeren ikke havde ønsket, så kan se bort fra, at det altså fremgår meget klart af det eksisterende traktatgrundlag, at det forudsætter enighed blandt medlemslandene.